

اولویت بندی محلات شهری از منظر میزان سازگاری کاربری های شهری با اصول آمایش دفاعی (مطالعه موردی: محلات منطقه ۸ تهران)

۱-فاطمه خلیلی ازگلی

۲- فاطمه ادیبی سعدی نژاد

۱-دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری،دانشگاه آزاد اسلام شهر،ایران

۲- عضو هیئت علمی گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری،دانشگاه آزاد اسلامی واحد اسلام شهر،تهران،ایران

چکیده:

کاربری های شهری و ویژگی ها و ابعاد مربوط به آن یکی از موضوعات مهم در عرصه برنامه ریزی شهری به شمار می رود و در این میان اصول آمایش سرزمین شهری و اصول پدافند غیرعامل و اصول ایمنی از مهمترین مباحث مربوط به کاربری اراضی شهری است. یکی از مباحث مهم در همین ارتباط، میزان سازگاری این کاربری ها با اصول آمایش دفاعی شهری به منظور برنامه ریزی مطلوب ایمنی شهری، از مباحث ضروری و مهم به شمار می رود. منطقه ۸ شهر تهران از مناطق مهم این شهر به شمار می رود و وضعیت ایمن و قدرت دفاعی آن در برابر تهدیدات طبیعی و انسانی و دفاع غیرعامل آن در کنار سازگاری با ضوابط و اصول آمایش شهری، از چالش های مهم این منطقه به شمار می رود. به منظور بررسی و تحلیل این چالش، در این پژوهش میزان سازگاری کاربری های شهری محله های مختلف منطقه ۸ تهران با اصول آمایش دفاعی مورد سنجش قرار گرفته و بر همین اساس اولویت بندی شدند. بر پایه این مورد، ابتدا مجموعه معیارهای مرتبط با اصول آمایش دفاعی شهری، شناسایی شده و از طریق مدل تحلیل سلسله مراتبی AHP و از طریق ۳۰ تن از کارشناسان وزن دهی شدند و سپس ۱۳ محله منطقه ۸ شهر تهران از طریق این معیارها ارزیابی شده و با استفاده از مدل کوپراس، این محله ها اولویت بندی شدند. بر اساس نتایج میزان سازگاری کاربری ها با اصول آمایش سرزمین و دفاعی تقریباً قابل قبول است و می توان توانمندی منطقه برای بازدارندگی را مناسب قلمداد کرد اما این توان در همه محلات یکسان است و بر همین اساس بود که منطقه به اولویت ها و خوشه های سه گانه تبدیل شده و وضعیت هر یک تشریح شد.

واژگان کلیدی: آمایش سرزمین، آمایش دفاعی، کاربری شهری، منطقه ۸ شهر تهران